

SPECIALISTISCHE HULP AAN FONDSLEDEN.

De afdeling Friesland stemde over de bewuste statuten en huishoudelijk reglement den 22sten Mei en er is gebeurd, waarvoor ik waarschuwde. 10. „De verzekerde kan den specialist alleen consulteren met toestemming (er staat in overleg met) van den huisarts”. Dat is partijdig. 20. „De recepten van de specialisten zijn niet geldig, tenzij de huisarts zijn sanctie eraan verleent”. Dat is belachelijk en belemmert het vrije spreekuur. 30. Op 1 September en op 1 Maart heeft de verzekerde het recht van huisarts te veranderen. De overige 363 dagen staat hem dat niet vrij, daar onze afdeling de alinea schrapt, dat tegen betaling van 50 cent ook tusschentijds de verzekerde van huisarts kan veranderen. Dit is bekrompen.

Ik wijs op grond van bovenstaande besluiten de beschuldiging van collega TEN CATE aan het adres van het specialisme over schrokkerigheid terug. Als het instituut „huisarts”, zooals het vroeger bestond, zich wijzigt, dan gebeurt dat, omdat de raderen des tijds, en dit is gelukkig, niet kunnen worden stilgezet. Op onhoffelijke wijze zijn door overstemming 80 bladzijden statuten en reglementen op één avond aangenomen. Beter was, als de C. O. niet zoo uitgebreid was geweest met allerlei voorschriften en deze door alle partijen althans vooraf hadden kunnen worden besproken. Op de manier, zooals het nu gegaan is, worden het de wrange vruchten van ons algemeen bindend besluit, tenzij het hoofdbestuur alsnog ingrijpt. De huisartsen, maar toch evengoed de specialisten, zijn bevoegd te beoordeelen of een patiënt specialistische hulp noodig heeft, *maar de verzekerden zijn de belanghebbenden in de eerste plaats* en zij moeten daarom het recht hebben een specialist te raadplegen ook buiten den huisarts om. Is de betreffende specialist daarvan niet gediend, dan kan hij den verzekerde immers terugwijzen naar den huisarts. Om noodeloos geloof naar specialisten te voorkomen en het ziekenfonds niet te bezwaren kon bijv. een artikel zijn opgenomen, dat de verzekerden een deel van de specialistische behandeling zelf moeten betalen. Dit was voldoende, billijk en onpartijdig. Dat speciale kennis en speciale techniek vereischen moeten zijn, vóórdát het consulteren van specialisten gewettigd is, is niet waar. Dan zouden er ook geen verloskundigen onder de gynaekologen mogen zijn, dan zou de oogarts geen bril mogen voorschrijven! Natuurlijk mag de specialist de meer eenvoudige gevallen, die ongevraagd bij hem komen, met evenveel recht behandelen, zonder de geringste kans op verwatering van zijn specialisme en natuurlijk behooren onder de 90 pCt., die ik opnoemde, ook gevallen, die de huisarts evengoed kan behandelen, maar dit is toch een bewijs, dat de patiënten den huisarts niet meer beschouwen als de uitsluitende vraagbaak en den specialist evengoed als zoodanig erkennen en dan deugen toch onze statuten en reglementen niet.

Leeuwarden, 1 Juni 1914.

D. A. DE GROOT.

KLAARHEID.

„Resumeerende”, aldus SCHREVE, Breda 1913, „zullen de toegelaten ziekenfondsen, „welke van de sub Id genoemde, rechtspersoonlijkheid bezittende instellingen uitgaan „nooit aan één of meer der drie eerste hoofdvormen van het algemeen bindend „besluit voldoen en mogen de leden onzer Maatschappij zich dus krachtens het algemeen bindend besluit *niet* verbinden, *noch individueel, noch collectief* aan deze soort „ziekenfondsen”.

Hier wordt dus het algemeen bindend besluit als *conditio sine qua non* voor de collectieve verbintenis gesteld.

In zijn onderschrift aan mijn artikel in dit *Tijdschrift* maakt VAN BRUGGEN het bindend besluit los van het collectief contract. En op mijn vraag: Mag het veto der Maatschappij die fondsen treffen, die alleen ten opzichte van den bestuurserisch niet

aan het bindend besluit voldoen, antwoordt hij ontkennend. Toch behooren ook deze fondsen onder die, welke door SCHREVE buiten collectieve contracteering gesteld werden.

En ten overvloede lezen wij in het *Tijdschrift*, dat de vraag, of collectieve contracten onderworpen zijn aan het bindend besluit, „gewichtig” is en door het hoofdbestuur in de a.s. algemeene vergadering aan de orde zal worden gesteld.

Aan collega VAN BRUGGEN wil ik op grond van dit alles opmerken, dat op dit gewichtig punt *allerminst* overeenstemming bestaat. SCHREVE's uitspraak was tot dusver het duidelijkst en daaraan had ik mij te houden.

Is de Maatschappij het met collega VAN BRUGGEN eens, dan zijn wij m. i. een heel eind verder; een duidelijke uitspraak is daartoe noodzakelijk. Ook meen ik, dat die uitspraak in de afdelingsvergaderingen moet worden voorbereid. Gaarne wil ik met collega VAN BRUGGEN daartoe medewerken.

Ten slotte nog dit. Ik schreef mijn stuk op eigen verantwoording en zonder ruggespraak; ik ben derhalve niet gemachtigd namens anderen te verklaren, dat met het vervallen van de bestuurseischen aller bezwaren tegen de Maatschappij vervallen zijn. Toch zijn mij geen bezwaren van zoo principiëelen aard bij anderen bekend.

Ook dit nog: men behoeft geen sociaal-democraat te zijn om mijn standpunt in te nemen. Mijn standpunt ten opzichte van het fondsbestuur is o. a. op klare wijze door den geestelijken adviseur KOOY geteekend (dit *Tijdschrift*, bldz. 1568).

Den Haag, 24 Mei 1914.

J. J. BERDENIS VAN BERLEKOM.

COLLECTIEF CONTRACT!

Het ingezonden stuk van BERDENIS VAN BERLEKOM in het *Tijdschrift* van 23 Mei j.l. en het merkwaardige antwoord van VAN BRUGGEN geeft mij aanleiding tot het maken van een paar opmerkingen. Belangrijk vooral acht ik het artikel van onzen geachten sociaal-democratischen collega, omdat daaruit een zeer opmerkelijke toenadering blijkt tot het standpunt onzer „maatschappij” en een afwijking van het stelsel, dat verdedigd wordt door zijn sociaal-democratische partijgenooten in de 2e Kamer. Terwijl het toch voor dezen en ook voor de niet-socialistische democraten altijd een eisch van ware democratie scheen te zijn om *met staatshulp* alle macht in de ziekenfondsen te geven aan de verzekeringsplichtige arbeiders en het bestaan van fondsen, waarin het pariteitsstelsel gehuldigd werd, of de dokters en apothekers de meerderheid hadden, onmogelijk te maken, schijnt onze collega overtuigd te zijn van de billijkheid om naast arbeidersfondsen, die *niet* aan het B. B. voldoen, maar waaraan wij ons door een collectief contract kunnen verbinden, onze maatschappijfondsen toe te laten. Het is een verschijnsel, dat ons tot dankbaarheid stemt, want misschien gelukt het BERDENIS VAN BERLEKOM om zijn politieke partijgenooten te overtuigen van hun ongelijk, gelijk HEIJERMANS hen schijnt overtuigd te hebben van het wenschelijke der „beperkte vrije artskenkeuze”.

Toch geloof ik niet, dat BERDENIS VAN BERLEKOM nu reeds duidelijk inziet, hoezeer hij afwijkt van het sociaal-democratische standpunt, want anders zou hij zijn vermaning om de vrijheid van anderen te eerbiedigen en geen roof te plegen *niet* gericht hebben tot de hoogleraren en de leiders in onze maatschappij, die immers slechts door vrije organisatie — zonder *staatshulp* — de machtsovermoed der arbeidersorganisaties willen breidelen, maar tot zijn politieke vrienden, die — *door wettelijke bepalingen* — onze vrijheid willen te na komen, en ons willen verhinderen om in ziekenfondsen *naar onzen zin*, de verzekeringsplichtigen te behandelen. Ik heb echter goede hoop, dat BERDENIS VAN BERLEKOM langzamerhand tot dat inzicht zal komen en zijn grooten invloed zal aanwenden voor onze zaak, *voor de zaak der vrijheid*.